

Joan Carles Muntaner, director de TVE a Balears

“La televisió és una droga”

TVE a Balears ha canviat recentment la seva programació. Joan Carles Muntaner, director de l'única televisió en català de Balears, explica aquests canvis i d'altres qüestions relacionades amb el panorama televisiu en general i el particular de Balears.

Darrerament s'ha produït un canvi important en el centre territorial de TVE a Balears, ha disminuït la programació i...

—No, no. No exactament. El que ha passat és que s'ha traslladat mitja hora, que es feia per la segona cadena abans de l'Informatiu a les set i mitja del capvespre (que es fa a les 14'00 per la primera). Ha estat un canvi amb el qual, qualitativament, hi hem guanyat perquè ara tenim dos informatius i tots dos per la primera, un a migdia i l'altre a s'horabaixa. El que és cert és que hem perdut el programa de reportatges socials, culturals..., que fèiem per la segona abans de l'Informatiu del migdia. Crec que amb el canvi hi hem sortit guanyant perquè amb aquest horari podem arribar a moltíssima gent que fins ara no ens podia veure els migdies.

—Però sembla que TVE-Balears està minvant la programació de forma continuada.

—No és una apreciació del tot correcta. És cert que hem arribat a tenir fins una hora i mitja de programació diària (excepte els caps de setmana) i ara tenim una hora, repartida en dos informatius. Però ja fa molt de temps que tenim una hora. Des l'aparició de les privades hi ha una gran competència i TVE ha condensat els espais, la programació s'ha fet més competitiva.

—Amb la crisi que afecta TVE, perillan els centres territorials?

—No. Em sembla que és impossible que desapareguin els centres territorials ja que estan donant un servei important.

En el nostre cas és evident per la qüestió lingüística. Ara bé, els centres han d'estar, en certa forma, homologats, a cada lloc cobreixen una tasca. Fa poc els directors de centres vàrem tenir una reunió

—El fet d'oferir uns informatius en una comunitat sense TV autònoma i amb llengua pròpia, fa que els tractin de forma diferenciada als altres centres?

—No, encara que és una aspiració que hem tengut sempre. Ara bé, en aquests moments TVE no es pot plantejar de fer una programació diferenciada segons sigui la comunitat, per qüestions d'ajustament d'horaris. De tota manera ja dic que ens agradaria i no descart que amb el temps es pugui aconseguir. No ara, ja que TVE està immersa dins una època de canvis, però no descart que es puguin arribar a acords amb determinades comunitats autònomes.

—Veu factible un acord entre TVE i el Govern Balear ?

—El Govern ja ha fet públic que no té intenció de crear cap televisió autònoma. Per tant, la possibilitat d'una televisió passa per un acord entre la Comunitat i la televisió pública. I dic televisió pública perquè crec que totes, TVE i autònòmiques, no haurien de competir, no hi hauria d'haver duplicitat, que l'únic que fa és encarrir el producte. La col·laboració és el camí. Darrerament s'ha vist amb el tema del futbol, amb l'acord de TVE i les autònòmiques.

—L'acord, no podria ser entre el Govern i una televisió privada, com es va intentar a Aragó?

—Crec que ha quedat bastant clar que no es pot fer. El d'Aragó va ser un intent realment vergonyós. Que amb doblers públics es paguin televisions privades per a donar un servei públic, quan ja hi ha un servei públic que el pot oferir..., no

“La possibilitat d'una televisió balear passa per un acord entre la Comunitat i TVE”.

JOAN CELIA

a Madrid amb Ramon Colom, el qual ens va assegurar que en aquesta nova etapa es comptava molt amb els centres territorials per cobrir aquesta franja horària informativa dels capvespres. TVE està apostant per continuar sent, de molt, l'emissora amb més fiabilitat i audiència informativa.

és adequat. Ho crec igualment pel cas de Balears, on la comunitat autònoma està pagant una sèrie d'hores a una empresa privada per a fer una mini-ràdio pública. S'està desvirtuant el que és un servei públic. Quan jo era director de Ràdio Nacional vaig anar a parlar amb el conseller encarregat del tema, aleshores Francesc Gilet, per veure d'arribar a un acord i que, així, no s'haguessin de pagar els doblers que es pagaven, però no va ser re-
ceptiu.

—*Televisió pública o televisió privada, totes esclaves de l'audiència, en una mena de guerra on tot sembla valer. Fins i tot els nins no s'alliberen de la televisió—fem, amb sèries molts discutides per la càrrega de violència que porten, què en pensa?*

—Els nins són els més febles. Curiosament és el públic a qui més li agraden aquests dibuixos animats de violència, de sang, escatològics. Naturalment els qui els programen saben ben bé què fan, i els pares estam indefensos. Aquí entra, pens jo, el que hauria de ser la televisió pública. La televisió és una droga, blana, però droga. La utilització pot ser en positiu o en negatiu, com en medicina. Quan només s'utilitza com anestèsic o hipnòtic no és bo. Actualment crec que s'està fent un ús de la TV majoritàriament en aquest sentit. Les públiques estan en una situació estranya, en la qual no s'hi troba cap pública de tota Europa, perquè viuen de la publicitat. A pesar de tot crec que TVE està competint sense perdre la seva dignitat, una ètica. A pesar que algunes traspassin els límits, la garantia que sempre existeixi una oferta televisiva a la qual sempre pugui acudir el telespectador..., només la dona la televisió pública. Crec que les públiques haurien de respondre a les necessitats que no cobreixen les privades. A més pens que haurien d'existir organismes correctors dels excessos que puguin cometre unes i altres.

—*Als responsables de les televisions públiques se'ls té poc menys que per comissaris polítics, què en pensa de les crítiques de partidisme en favor de qui governa?*

—En la majoria dels casos és una crítica injusta. Ara bé, per evitar les poques ocasions que la crítica pugui tenir una base real, s'haurien d'arbitrar uns sistemes com té la BBC per evitar la contaminació dels partits polítics sobre els àmbits professionals.

Miquel Payeras

Programació en abonament

TEMPORADA 1993 1994

Octubre, novembre, desembre

LA SENYORA FLORENTINA I EL SEU AMOR HOMER

DE MERCÈ RODOREDÀ

Gener

ESPECTRES

D'HENRIK IBSEN

Febrer, març

FUGAÇ

DE JOSEP M. BENET I JORNET

Abril, maig, juny

COLOMETA LA GITANA o el regres dels confinats

QUI...COMPRA MADUIXES?

D'EMILI VILANOVA

Els dilluns del Romea
Cicle de diàlegs

Desembre

EL MERCAT DE LES DELÍCIES

DE RAMON GOMIS

Febrer

LA FESTA

DE LLUÏSA CUNILLÉ

Març

EL CONCURS

DE JOAN CAVALLÉ

Maig

COM UN MIRALL ENTELAT

DE MIQUEL M. GIBERT

